Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

20. července 2016 *

„Ochranná známka Evropské unie — Řízení o prohlášení neplatnosti — Slovní ochranná známka Evropské unie SUEDTIROL — Článek 7 odst. 1 písm. c) a čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení (ES) č. 207/2009 — Absolutní důvod pro zamítnutí zápisu — Zeměpisné označení původu — Popisný charakter“

Ve věci T-11/15,

Internet Consulting GmbH, se sídlem v Brunico (Itálie), zastoupená L. Miorim a A. Bertellou, advokáty,

žalobkyně,

proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupenému A. Schifkem, jako zmocněncem,

žalovanému,

přičemž další účastnicí řízení před odvolacím senátem EUIPO, vystupující jako vedlejší účastnice řízení před Tribunálem, je

Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (Itálie), zastoupená C. Volkmannem, advokátem,

vedlejší účastnice,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí rozšířeného odvolacího senátu EUIPO ze dne 10. října 2014 (věc R 574/2013-G), týkajícího se řízení o prohlášení neplatnosti mezi Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige a společností Internet Consulting,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení M. Prek (zpravodaj), předseda, I. Labucka a V. Kreuschitz, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 9. ledna 2015,

s přihlédnutím k vyjádření EUIPO k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 19. června 2015,

s přihlédnutím k vyjádření vedlejší účastnice k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 8. června 2015,

* Jednací jazyk: němčina.

s ohledem na to, že hlavní účastníci řízení ve lhůtě tří týdnů od okamžiku, kdy bylo účastníkům řízení doručeno sdělení o ukončení písemné části řízení, nepodali žádost o konání jednání, a poté, co za těchto okolností na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu stanovil, že bude rozhodováno bez konání ústní části řízení,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 19. srpna 2002 podala žalobkyně, společnost Internet Consulting GmbH, u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) přihlášku ochranné známky Evropské unie na základě nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 11; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění pozdějších předpisů [nahrazeného nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1)].

2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je slovní označení SUEDTIROL.

3 Služby, pro které byl zápis požadován, náležejí do tříd 35, 39 a 42 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a pro každou z těchto tříd odpovídají následujícímu popisu:

— třída 35: „Podnikání; komerční správa; kancelářské práce“;

— třída 39: „Balení a skladování zboží“;

— třída 42: „Vědecké a technologické služby, jakož i související služby výzkumu a koncepce; služby průmyslové analýzy a průmyslového výzkumu; koncepce a rozvoj počítačů a softwaru; právní služby“.

4 Přihláška ochranné známky Evropské unie byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 83/2003 ze dne 24. listopadu 2003. Ochranná známka byla zapsána dne 16. prosince 2011 pod číslem 2826931.

5 Dne 3. ledna 2012 podala vedlejší účastnice, Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (Autonomní provincie Bolzano – Horní Adiže, Itálie), návrh na prohlášení neplatnosti zpochybněné ochranné známky pro všechny výrobky, na které se vztahuje. Vedlejší účastnice svůj návrh založila na čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009, vykládaném ve spojení s čl. 7 odst. 1 písm. c) téhož nařízení, v rozsahu, v němž zpochybněná ochranná známka představuje zeměpisné označení původu, označující autonomní region Tridentsko – Horní Adiže/Jižní Tyrolsko (dále jen „region Jižní Tyrolsko“), nacházející se v severní Itálii.

6 Zrušovací oddělení rozhodnutím ze dne 15. února 2013 návrh na prohlášení neplatnosti zpochybněné ochranné známky zamítlo.

7 Vedlejší účastnice podala proti tomuto rozhodnutí odvolání na základě článků 58 a násl. nařízení č. 207/2009.

8 Rozhodnutím ze dne 3. dubna 2014 první odvolací senát věc postoupil rozšířenému odvolacímu senátu.

9 Rozhodnutím ze dne 10. října 2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozšířený odvolací senát odvolání vedlejší účastnice vyhověl, přičemž zpochybněnou ochrannou známku prohlásil za neplatnou na základě čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 z důvodu, že byla zapsána v rozporu s ustanoveními čl. 7 odst. 1 písm. c) a odst. 2 téhož nařízení.

10 Pokud jde konkrétně o přípustnost návrhu na prohlášení neplatnosti, rozšířený odvolací senát měl za to, že je uvedený návrh přípustný, jelikož čl. 56 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 stanoví, že každá fyzická a právnická osoba má procesní způsobilost a že koncept právnické osoby zahrnuje i takové právnické osoby veřejného práva, jako je vedlejší účastnice.

11 Pokud jde o přezkum merita návrhu na prohlášení neplatnosti, rozšířený odvolací senát zejména uvedl, že:

— výraz „südtirol“ je v němčině běžným názvem nejsevernější provincie v Itálii, která je jednou z nejbohatších, přičemž její autonomie je uznána italskou ústavou;

— vzhledem k tomu, že relevantní veřejnost, kterou tvoří přinejmenším italští spotřebitelé a německy hovořící spotřebitelé Evropské unie, kteří vědí o existenci regionu Jižní Tyrolsko, o existenci takového regionu ví, je možné mít za to, že zpochybněná ochranná známka označuje pro uvedenou veřejnost zeměpisný původ služeb, kterých se týká;

— vzhledem k tomu, že je zeměpisný původ služeb jejich vlastností ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009, výraz „suedtirol“ představuje zeměpisné označení původu, které musí být chráněno v obecném zájmu;

— služby, kterých se zpochybněná ochranná známka týká, nevykazují jiné zvláštní vlastnosti, které by mohly relevantního spotřebitele přimět k tomu, aby označení „südtirol“ nespojil s jejich zeměpisným původem;

— služby podnikání a komerční správy, kancelářské práce, služby balení a skladování zboží, vědecké a technologické služby, služby průmyslové analýzy a průmyslového výzkumu, služby rozvoje počítačů a softwaru a právní služby, jsou-li nabízeny pod zpochybněnou ochrannou známkou, bude relevantní spotřebitel vnímat jako služby pocházející z regionu Jižní Tyrolsko, jako služby poskytnuté v tomto regionu nebo jako nabízené podnikům působícím v tomto regionu;

— skutečnost, že značný počet podniků působících v regionu Jižní Tyrolsko má výrazy „südtirol“ nebo „suedtirol“ ve svých obchodních firmách, potvrzuje, že tento výraz představuje zeměpisné označení původu.

Návrhová žádání účastníků řízení

12 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil nebo alespoň změnil napadené rozhodnutí, přičemž v každém případě zamítne návrh na prohlášení neplatnosti zpochybněné ochranné známky;

— uložil EUIPO náhradu nákladů řízení.

13 EUIPO navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

14 Vedlejší účastnice navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

15 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňuje dva důvody, vycházející jednak z porušení a nesprávného použití článků 5 a 56 nařízení č. 207/2009 a jednak z porušení a nesprávného použití čl. 7 odst. 1 písm. c) a článků 12 a 52 nařízení č. 207/2009.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení a nesprávného použití článků 5 a 56 nařízení č. 207/2009

16 Žalobkyně má za to, že z výkladu článku 5 ve spojení s výkladem článku 56 nařízení č. 207/2009 vyplývá, že vedlejší účastnice, veřejnoprávní subjekt, není způsobilá podat návrh na prohlášení neplatnosti. Vzhledem k tomu, že článek 5 nařízení č. 207/2009, týkající se práva být majitelem ochranné známky Evropské unie, výslovně zmiňuje po výrazu „všechny fyzické nebo právnické osoby“ „veřejnoprávní subjekty“, zmínění pouze fyzických nebo právnických osob v článku 56 téhož nařízení vylučuje, aby veřejnoprávní subjekty mohly podat návrh na prohlášení neplatnosti.

17 OHIM a vedlejší účastnice tyto argumenty zpochybňují.

18 Článek 5 nařízení č. 207/2009 obsahuje obecnou definici osob, které jsou způsobilé být majiteli ochranné známky Evropské unie. Tento článek blíže stanoví, že „[m]ajiteli ochranné známky [Evropské unie] mohou být všechny fyzické nebo právnické osoby, včetně veřejnoprávních subjektů.“

19 Z toho vyplývá, že veřejnoprávní subjekty jsou v něm uvedeny ilustrativně jako příklad právnických osob, které mohou být majitelem takové ochranné známky, a že tyto subjekty jsou oprávněny vykonávat svá práva v souladu s čl. 56 odst. 1 písm. b) a c) nařízení č. 207/2009. Naopak nic nenasvědčuje tomu, že by čl. 56 odst. 1 písm. a) téhož nařízení, který na rozdíl od článku 5 uvedeného nařízení uvádí pouze zejména „každá fyzická nebo právnická osoba“, měl být vykládán tak, že nezahrnuje veřejnoprávní subjekty. Důvody zrušení a neplatnosti, a konkrétně absolutní důvody neplatnosti ve smyslu článku 52 nařízení č. 207/2009, může totiž uplatnit každá osoba, nezávisle na jejím statutu soukromé či veřejné osoby, přičemž z tohoto důvodu se čl. 56 odst. 1 písm. a) *in fine* téhož nařízení omezuje na požadavek, aby uvedená osoba měla „procesní způsobilost“. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tudíž skutečnost, že v čl. 56 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 nejsou výslovně zmíněny veřejnoprávní subjekty, nelze vykládat tak, že je jeho cílem vyloučit je z oblasti působnosti tohoto ustanovení.

20 Rozšířený odvolací senát tudíž neporušil články 5 a 56 nařízení č. 207/2009, když shledal, že vedlejší účastnice je způsobilá podat návrh na prohlášení neplatnosti proti zpochybněné ochranné známce.

21 První žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení a nesprávného použití č. 7 odst. 1 písm. c) a článků 12 a 52 nařízení č. 207/2009

22 Žalobkyně tvrdí, že rozšířený odvolací senát, který měl za to, že zpochybněná ochranná známka představuje zeměpisné označení původu místa, jež relevantní veřejnost zná, které informuje o zeměpisném původu dotčených služeb, a nikoli o jejich obchodním původu, porušil čl. 7 odst. 1 písm. c), jakož i články 12 a 52 nařízení č. 207/2009.

23 Článek 7 odst. 1 písm. c) uvedeného nařízení konkrétně podle žalobkyně zakazuje zápis zeměpisného označení původu pouze v případě, že označení uvádí místo, které aktuálně má nebo které by mohlo mít v budoucnu souvislost s kategorií dotčených výrobků nebo služeb, a nikoli místo, kde jsou služby poskytovány, jelikož je odkazováno na „zeměpisný původ“. Kromě toho na rozdíl od výrobků služby samotné s sebou zpravidla nenesou vlastnosti území, kde jsou poskytovány nebo na němž se nachází sídlo podniku, který je poskytuje. Jedinými skutečnostmi, kterými se mohou vyznačovat služby, je tak způsob, jakým jsou poskytovány, nebo postavení jejich poskytovatele, a nikoli jejich zeměpisný původ, s výjimkou „typických“ služeb určitého regionu. Vzhledem k tomu, že se sídlo podniku poskytujícího službu nebo místo poskytování služby mohou měnit, nemohou představovat nerozdělitelné spojení mezi službou a územím. Konečně důvodná pravděpodobnost souvislosti mezi službou a místem musí podle ní existovat v okamžiku zápisu ochranné známky, což vedlejší účastnice neprokázala.

24 Kromě toho podle žalobkyně rozšířený odvolací senát nezohlednil účinek čl. 12 písm. b) nařízení č. 207/2009, který umožňuje třetí osobě vložit výraz „suedtirol“ do jejího názvu nebo obchodní firmy, a to i přes zápis zpochybněné ochranné známky. Toto ustanovení umožňuje zajistit dostatečné zachování dostupnosti zeměpisných označení původu v obchodním styku.

25 EUIPO a vedlejší účastnice mají za to, že tyto vytýkané skutečnosti opodstatněné nejsou.

26 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 se do rejstříku nezapíšou „ochranné známky, které jsou tvořeny výlučně označeními nebo údaji, které mohou sloužit v oblasti obchodu k označení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby výrobků nebo poskytnutí služby nebo jiných jejich vlastností“.

27 Kromě toho čl. 7 odst. 2 uvedeného nařízení stanoví, že „[o]dstavec 1 se použije, i když důvody k zamítnutí existují jen v části [Unie]“.

28 Článek 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 stanoví, že „[o]chranná známka [Evropské unie] se prohlásí za neplatnou na základě návrhu podaného u [EUIPO] nebo na základě protinávrhu v řízení o porušení: [...] pokud byla ochranná známka [Evropské unie] zapsána v rozporu s článkem 7; [...]“

29 Z judikatury vyplývá, že čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 sleduje cíl obecného zájmu, který vyžaduje, aby označení nebo údaje popisující kategorie výrobků nebo služeb, pro které je zápis požadován, mohly být volně užívány všemi. Toto ustanovení tedy zabraňuje tomu, aby tato označení nebo údaje byly vyhrazeny jedinému podniku z důvodu jejich zápisu jako ochranné známky [viz rozsudek ze dne 15. října 2003, Nordmilch v. OHIM (OLDENBURGER), T-295/01, EU:T:2003:267, bod 29 a citovaná judikatura].

30 Pokud se jedná konkrétně o označení nebo údaje, které mohou sloužit k označení zeměpisného původu kategorií výrobků, pro které je zápis ochranné známky požadován, zejména zeměpisné názvy, existuje obecný zájem na zachování jejich dostupnosti zejména z důvodu jejich schopnosti nejen případně vypovídat o jakosti a dalších vlastnostech dotyčných kategorií výrobků, ale rovněž různě ovlivnit preference spotřebitelů například tím, že spojí výrobky s místem, které může vyvolat pozitivní pocity [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. května 1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 a C-109/97, EU:C:1999:230, bod 26, a rozsudek ze dne 13. září 2013, Fürstlich Castell'sches Domänenamt v. OHIM – Castel Frères (CASTEL), T-320/10, nezveřejněný, EU:T:2013:424, bod 43].

31 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, je tato judikatura použitelná rovněž na služby [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2005, Münchener Rückversicherungs-Gesellschaft v. OHIM (MunichFinancialServices), T-316/03, EU:T:2005:201, bod 32].

32 Kromě toho je třeba uvést, že je jednak vyloučen zápis zeměpisných názvů jako ochranných známek, pokud tyto názvy označují určitá zeměpisná místa, která jsou již proslulá nebo známá v souvislosti s dotyčnou kategorií výrobků nebo služeb, a tedy vykazují spojitost s touto kategorií pro zúčastněné kruhy, a jednak je vyloučen zápis zeměpisných názvů, které mohou být užívány podniky a rovněž musejí zůstat dostupné pro tyto podniky jako zeměpisné označení původu dotyčné kategorie výrobků nebo služeb [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. října 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, bod 31 a citovaná judikatura, a ze dne 15. ledna 2015, MEM v. OHIM (MONACO), T-197/13, EU:T:2015:16, bod 48].

33 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že unijní normotvůrce odchylně od čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 stanovil možnost zapsat označení, která mohou sloužit k označení zeměpisného původu, jako kolektivní ochrannou známku, v souladu s čl. 66 odst. 2 uvedeného nařízení, a pro některé výrobky, splňují-li nezbytné podmínky, jako chráněná zeměpisná označení nebo označení původu v rámci ustanovení nařízení Rady (EHS) č. 2081/92 ze dne 14. července 1992 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin (Úř. věst 1992, L 208, s. 1; Zvl. vyd. 03/13 s. 4) (rozsudek ze dne 15. října 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, bod 32).

34 Je však třeba uvést, že čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 v zásadě nebrání zápisu zeměpisných názvů, které nejsou zúčastněným kruhům známy nebo nejsou alespoň známy jako zeměpisná označení místa nebo dále názvů, u kterých není z důvodu vlastností označeného místa pravděpodobné, že by zúčastněné kruhy mohlo napadnout, že dotčená kategorie výrobků nebo služeb pochází z tohoto místa (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. října 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, bod 33 a citovaná judikatura, a ze dne 15. ledna 2015, MONACO, T-197/13, EU:T:2015:16, bod 49).

35 Posouzení popisného charakteru označení může být provedeno pouze ve vztahu jednak k dotyčným výrobkům nebo službám a jednak k tomu, jak jej chápe relevantní veřejnost (rozsudek ze dne 15. října 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, bod 34).

36 Zaprvé, pokud jde o relevantní veřejnost, je třeba potvrdit definici poskytnutou rozšířeným odvolacím senátem uvedenou v bodech 36 až 42 napadeného rozhodnutí. Zaprvé je totiž zpochybněnou ochrannou známkou slovní označení SUEDTIROL, které může pochopit italská veřejnost, jakož i německy hovořící veřejnost Unie. Výraz „suedtirol“ a německý výraz „südtirol“, který je používán k identifikaci regionu Jižní Tyrolsko, jsou rovnocenné, přičemž první výraz zahrnuje dvojhlásku obvykle nahrazující písmeno německé abecedy „ü“. Zadruhé některé služby, na které se vztahuje zpochybněná ochranná známka, a sice služby podnikání, komerční správy, kancelářské práce, vědecké a technologické služby, služby průmyslové analýzy a průmyslového výzkumu, koncepce a rozvoj počítačů a softwaru jsou určeny podnikům působícím v kterémkoli hospodářském odvětví, které představují specializovaného spotřebitele. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že i když je možné mít za to, že jsou tyto služby určeny rovněž individuálním podnikatelům, je třeba tyto podnikatele považovat rovněž za odborníky, a tudíž za osoby tvořící součást specializované veřejnosti. Pokud jde o právní služby (třída 42), jakož i balení a skladování zboží (třída 39), jsou určeny jak průměrným, tak specializovaným spotřebitelům. Největší část relevantní veřejnosti tedy tvoří pozornější veřejnost.

37 V tomto ohledu již Tribunál uvedl, že k tomu, aby se na označení vztahoval zákaz uvedený v čl. 7 odst. 1 písm. b) nebo c) nařízení č. 207/2009, stačí, aby důvod pro zamítnutí zápisu existoval ve vztahu k části cílové veřejnosti, a že v tomto ohledu není nezbytné přezkoumávat, zda jiní spotřebitelé tvořící součást relevantní veřejnosti uvedené označení rovněž znají [viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2015, bd breyton-design v. OHIM (RACE GTP), T-520/14, nezveřejněný, EU:T:2015:884, bod 29 a citovaná judikatura].

38 Rozšířený odvolací senát tedy správně uvedl, že relevantní veřejnost, kterou je třeba zohlednit, tvoří italská a unijní německy hovořící veřejnost, jakož i italsky hovořící veřejnost v Itálii, jejichž úroveň pozornosti je spíše vysoká.

39 Zadruhé je třeba s ohledem na úvahy uvedené v bodech 26 až 35 výše, za účelem posouzení popisného charakteru zpochybněné ochranné známky ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009, určit, zda relevantní veřejnost pochopí jako takový zeměpisný výraz tvořící požadovanou ochrannou známku a zná ho a zda tento zeměpisný výraz má u relevantní veřejnosti aktuálně souvislost s požadovanými službami nebo zda taková souvislost může být důvodně určena v budoucnosti.

40 Zaprvé, jak právem uvádí rozšířený odvolací senát v bodech 15 až 19 a 43 a 44 napadeného rozhodnutí, výraz „Suedtirol“ odpovídající německému slovu „Südtirol“ relevantní veřejnost vnímá jako zeměpisné označení odkazující na region Jižní Tyrolsko, který je znám již dlouhou dobu před podáním přihlášky zpochybněné ochranné známky z důvodu své historie, zeměpisné polohy, autonomie, svého zvláštního jazykového režimu a hospodářského významu. Tribunál má podobně jako rozšířený odvolací senát za to, že tyto okolnosti představují všeobecně známou skutečnost, to znamená skutečnost, kterou může znát každá osoba nebo se kterou se lze seznámit prostřednictvím všeobecně přístupných zdrojů [rozsudek ze dne 22. června 2004, Ruiz-Picasso a další v. OHIM – DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, EU:T:2004:189, bod 29], které existovaly již před podáním uvedené přihlášky.

41 Zadruhé, pokud jde o podmínku spočívající v existenci souvislosti mezi zeměpisným názvem a službami, na které se ochranná známka vztahuje, je třeba uvést, že rozšířený odvolací senát rovněž správně zejména v bodě 19 napadeného rozhodnutí zdůraznil v podstatě to, že region Jižní Tyrolsko je již dlouhou dobu vnímán obecně jako prosperující region s dynamickým hospodářstvím, jak bylo uvedeno v bodě 40 výše. Tribunál má za to, že okolnost, že region Jižní Tyrolsko je hospodářsky prosperujícím regionem s dynamickým hospodářstvím, je rovněž všeobecně známá. Kromě toho je rovněž prokázáno, jak rozšířený odvolací senát správně uvedl v bodě 50 napadeného rozhodnutí, že takové služby, jako jsou služby, na které se vztahuje zpochybněná ochranná známka, jsou nabízeny v zásadě v každém regionu, který má určitý hospodářský význam. Kromě toho toto posouzení nebylo v rámci projednávané žaloby zpochybněno generickými kritikami žalobkyně, které jsou ostatně nepodložené.

42 Mimoto je pravda, že relevantní veřejnost může vnímat zpochybněnou ochrannou známku jako odkaz na specifickou kvalitu uvedených služeb například proto, že tyto služby budou přizpůsobeny zvláštním požadavkům podniků působících v tomto regionu, který se vyznačuje zvláštním politickým, administrativním a jazykovým kontextem (bod 51 napadeného rozhodnutí). Používání takového zeměpisného označení původu tak může u zúčastněných kruhů šířit pozitivní představu nebo image zvláštní kvality těchto služeb ve smyslu judikatury [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. prosince 2011, Mövenpick v. OHIM (PASSIONATELY SWISS), T-377/09, nezveřejněný, EU:T:2011:753, body 44 a 45] a může vyvolat pozitivní pocity ve smyslu judikatury citované v bodě 30 výše, pokud je uvedené označení používáno v souvislosti s poskytováním služeb, kterých se týká zpochybněná ochranná známka, na trhu.

43 Z toho vyplývá, že relevantní veřejnost zpochybněnou ochrannou známku pochopí nejen jako odkaz na zeměpisný region, který vyvolává pozitivní pocity, ale rovněž s ohledem na prosperitu a dynamický vývoj hospodářství uvedeného regionu jako označení toho, že služby, na které se ochranná známka vztahuje, pocházejí z tohoto regionu. Kromě toho je třeba dodat, že vedlejší účastnice prokázala u rozšířeného odvolacího senátu, že celá řada podniků, které jsou usazeny v tomto regionu, nabízí skutečně služby stejné povahy, jako jsou služby, na které se vztahuje zpochybněná ochranná známka (bod 55 napadeného rozhodnutí) a že se žalobkyni nepodařilo takové posouzení zpochybnit. Jsou-li tedy takové služby poskytovány na trhu pod zpochybněnou ochrannou známkou, relevantní veřejnost ji bude vnímat jako označení jejich původu.

44 Navíc v rozsahu, v němž žalobkyně v podstatě tvrdí, že zeměpisný název nemůže popisovat vlastnosti dotčených služeb, stačí připomenout, že cílem čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 je zabránit tomu, aby si určitý hospodářský subjekt monopolizoval zeměpisné označení původu na úkor svých konkurentů. Ačkoli je pravda, že rozšířený odvolací senát je v zásadě povinen přezkoumat relevanci zeměpisného označení původu pro tyto konkurenční vztahy, když přezkoumá souvislost mezi tímto původem a výrobky a službami, pro které je ochranná známka přihlášena, před tím, než může zamítnout její zápis na základě čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009, nic to nemění na tom, že se intenzita této povinnosti může měnit v závislosti na několika faktorech, jako je rozsah, dobré jméno nebo povaha dotčeného zeměpisného označení původu. Pravděpodobnost, že zeměpisné označení původu může mít vliv na konkurenční vztahy, je totiž velká, jedná-li se o velký region, který je známý kvalitou široké škály výrobků a služeb, a je malá, jedná-li se o určité místo, jehož proslulost se omezuje na omezený počet výrobků nebo služeb (v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. prosince 2011, PASSIONATELY SWISS, T-377/09, nezveřejněný, EU:T:2011:753, bod 41).

45 V projednávané věci je nesporné, že je tuto pravděpodobnost třeba s ohledem na pozitivní pocity, které může vyvolat odkaz na Jižní Tyrolsko v rámci poskytování dotčených služeb na trhu, považovat za velkou. Povinnost EUIPO přezkoumávat souvislost mezi původem a službami, na které se vztahuje zpochybněná ochranná známka, je tudíž třeba považovat za méně intenzivní.

46 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že z judikatury vyplývá, že za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, kdy je zeměpisné označení původu již známé nebo proslulé, se může EUIPO omezit na konstatování existence takové souvislosti, a nemusí provádět konkrétní přezkum existence takové souvislosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. prosince 2011, PASSIONATELY SWISS, T-377/09, nezveřejněný, EU:T:2011:753, bod 43).

47 V každém případě je třeba uvést, že rozšířený odvolací senát provedl v bodech 51 až 56 napadeného rozhodnutí konkrétní přezkum souvislosti, která může existovat mezi zeměpisným označením původu a každou z kategorií služeb, na které se vztahuje zpochybněná ochranná známka, a že tento přezkum není stižen pochybením.

48 Kromě toho, jak rozšířený odvolací senát správně uvedl v bodě 49 napadeného rozhodnutí, služby, na které se vztahuje zpochybněná ochranná známka, nemají žádnou zvláštní vlastnost, která by mohla přimět relevantní veřejnost k tomu, aby zeměpisné označení nespojila se zeměpisným původem uvedených služeb. Je tudíž třeba mít podle judikatury uvedené v bodě 34 výše za to, že čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 bránil zápisu dotčeného zeměpisného označení, které zúčastněné kruhy znají jako zeměpisné označení regionu, jelikož je pravděpodobné, že by zúčastněné kruhy mohlo napadnout, že dotčené služby pocházejí z tohoto regionu (viz bod 57 napadeného rozhodnutí).

49 S ohledem na všechno předcházející je třeba uvést, že zpochybněná ochranná známka byla zapsána v rozporu s čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009.

50 Různé argumenty uplatněné žalobkyní tento závěr nevyvracejí.

51 Zaprvé žalobkyně zpochybňuje relevanci zohlednění místa, kde jsou služby poskytovány, nebo sídla podniku jako kritéria původu. V tomto ohledu stačí poznamenat, že pokud jde o kategorie služeb, na které se vztahuje zpochybněná ochranná známka, je označení místa běžně používáno a chápáno jako odkaz na sídlo podniku poskytujícího předmětné služby, a tedy na místo, z něhož jsou předmětné služby v zásadě poskytovány. Jiné případné významy tohoto zeměpisného označení nejsou relevantní, jelikož podle judikatury stačí, aby dotčené označení označovalo, alespoň v jednom z jeho potenciálních významů, vlastnost dotčených výrobků nebo služeb (obdobně viz rozsudek ze dne 7. června 2005, MunichFinancialServices, T-316/03, EU:T:2005:201, bod 33).

52 Zadruhé žalobkyně uvádí, že čl. 12 písm. b) nařízení č. 207/2009 stačí k tomu, aby byla zachována disponibilita zejména zeměpisných označení původu v obchodním styku, jelikož zabraňuje majiteli ochranné známky, aby zakázal třetí straně používat uvedená označení v jejím názvu nebo obchodní firmě anebo pro účely obchodního informování.

53 Článek 12 písm. b) nařízení č. 207/2009 stanoví, že „ochranná známka [Evropské unie] neopravňuje majitele, aby zakázal třetí straně používat v obchodním styku [...] údaje týkající se druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu, doby výroby výrobku nebo poskytnutí služby nebo jiných jejich vlastností“.

54 Je zajisté pravda, že účelem tohoto ustanovení v rámci jeho výkladu spolu s čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009, zvláště v případě ochranných známek, na které se toto ustanovení nevztahuje, neboť nejsou výlučně popisné, je umožnit zejména, aby používání údaje týkajícího se zeměpisného původu, který mimoto tvoří prvek kombinované ochranné známky, nespadalo pod zákaz, který by majitel takové ochranné známky mohl požadovat na základě článku 9 uvedeného nařízení, pokud je užívání tohoto údaje v souladu s poctivými zvyky v průmyslu a obchodě (viz rozsudek ze dne 15. října 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, bod 55 a citovaná judikatura).

55 Avšak je třeba uvést, že za okolností obdobných okolnostem projednávané věci Soudní dvůr výslovně uvedl, že zásadě stanovené v judikatuře, uvedené v bodě 30 výše, týkající se obecného zájmu, na němž stojí čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009, prokázané rovněž možností, uvedenou v čl. 66 odst. 2 uvedeného nařízení, že odchylně od uvedeného čl. 7 odst. 1 písm. c) označení nebo údaje, které mohou sloužit k označení zeměpisného původu výrobků, mohou tvořit kolektivní ochranné známky, neodporuje čl. 12 písm. b) uvedeného nařízení, který rozhodujícím způsobem neovlivňuje ani výklad prvně uvedeného ustanovení. Článek 12 písm. b) nařízení č. 207/2009, jehož cílem je zejména vyřešit problémy, které vznikají v případě, že byla zapsána ochranná známka tvořená jako celek nebo zčásti zeměpisným označením, totiž nepřiznává třetím stranám užívání takového názvu jako ochranné známky, ale omezuje se na zajištění, že jej mohou používat popisným způsobem, a sice jako údaj týkající se zeměpisného původu za podmínky, že je toto užívání v souladu s poctivými zvyky v průmyslu a obchodě (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 4. května 1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 a C-109/97, EU:C:1999:230, body 26 až 28).

56 Z toho je třeba vyvodit, že zájem na zachování dostupnosti zeměpisných označení původu není dostatečně chráněn obsahem čl. 12 písm. b) nařízení č. 207/2009, v rozporu s tím, co uvádí žalobkyně. Argument žalobkyně musí být tedy odmítnut.

57 Vzhledem ke všemu výše uvedenému musí být druhý žalobní důvod zamítnut.

58 Z toho vyplývá, že je třeba žalobu zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

59 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

60 Vzhledem k tomu, že EUIPO a vedlejší účastnice požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Internet Consulting GmbH se ukládá náhrada nákladů řízení.

Prek Labucka Kreuschitz

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 20. července 2016.

Podpisy.